

być odblokowane za zgodą naczelnika urzędu skarbowego.

§ 2. 1. Naczelnik urzędu skarbowego wydaje podatnikowi potwierdzenie przyjęcia kaucji gwarancyjnej w formie pisemnej.

2. W przypadku kaucji gwarancyjnej w formie depozytu pieniężnego, naczelnik urzędu skarbowego wydaje potwierdzenie przyjęcia kaucji, o którym mo-

wa w ust. 1, po przedstawieniu polecenia przelewu kwoty depozytu pieniężnego na rachunek urzędu skarbowego i po otrzymaniu dokumentu bankowego potwierdzającego wpływ środków pieniężnych na rachunek urzędu skarbowego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Minister Finansów: w z. *E. Mucha*

715

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾

z dnia 8 kwietnia 2004 r.

w sprawie wyrobów z metali szlachetnych

Na podstawie art. 5 oraz art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 55, poz. 249, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) próby dla wyrobów z metali szlachetnych;
- 2) wymagania, jakim powinny odpowiadać wyroby z metali szlachetnych zgłaszane do badania i cechowania, tryb zgłaszania, metody badania i cechowania tych wyrobów oraz wzory cech probierczych;
- 3) sposób postępowania z wyrobami z metali szlachetnych nieodpowiadającymi najniższej próbie ustalonej w rozporządzeniu;
- 4) przypadki, w których cecha probiercza może być zastąpiona w obrocie świadectwem badania.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 3 kwietnia 1993 r. Prawo probiercze;

- 2) wyrobach — należy przez to rozumieć wyroby jubilerskie wykonane z metali szlachetnych, w szczególności biżuterię, sztucce, wyroby korpusowe;
- 3) wytwórcach — należy przez to rozumieć producentów wyrobów z metali szlachetnych, rzemieślników oraz artystów złotników, którzy zgłosili znak imienny do ewidencji we właściwym miejscowo okręgowym urzędzie probierczym;
- 4) importerach — należy przez to rozumieć osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej dokonujące przywozu z zagranicy wyrobów w celu wprowadzenia ich do obrotu.

§ 3. W przypadkach określonych w rozporządzeniu organy administracji probierczej wydają opis urzędowy wyrobu lub przedmiotu wykonanego z metalu szlachetnego, zwany dalej „opisem”, który zawiera w szczególności:

- 1) numer i datę zgłoszenia wyrobu;
- 2) nazwę wyrobu;
- 3) masę wyrobu;
- 4) wynik badania wyrobu;
- 5) podpis osoby sporządzającej opis.

Rozdział 2

Próby dla wyrobów

§ 4. 1. Ustala się następujące próby dla:

- 1) wyrobów:
 - a) platynowych — 0,950,
 - b) palladowych — 0,850; 0,500,

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej — gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 63, poz. 636, Nr 126, poz. 1382 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2003 r. Nr 171, poz. 1664.

- c) złotych — 0,960; 0,750; 0,585; 0,500; 0,375; 0,333,
d) srebrnych — 0,925; 0,875; 0,830; 0,800;
- 2) półfabrykatów z metali szlachetnych, przeznaczonych do celów dentystycznych, zwanych dalej „materiałami dentystycznymi”:
- a) korony platynowe — 0,950,
b) korony złote — 0,916,
c) odlewy złotych przęseł mostkowych i konstrukcji protez ruchomych — 0,833; 0,750,
d) odlewy złotych klamer i drut złoty — 0,750,
e) protezy stałe i ruchome:
— ze stopu srebrno-palladowego — dla palladu — 0,333,
— ze stopu srebrno-złoto-palladowego — dla palladu i złota razem — 0,302.

2. W wyrobach platynowych wykonanych ze stopu, w którym obok platyny występuje iryd i rod, jako zawartość platyny przyjmuje się łączną zawartość tych metali.

3. W materiałach dentystycznych wykonanych ze stopów złota, w których obok złota występuje platyna, iryd i rod, jako zawartość złota przyjmuje się łączną zawartość tych metali.

4. Przy określaniu zawartości metali szlachetnych w wyrobach i materiałach dentystycznych nie dopuszcza się żadnej tolerancji ujemnej.

Rozdział 3

Wymagania, jakim powinny odpowiadać wyroby zgłaszane do badania i cechowania, oraz tryb zgłaszania

§ 5. Stop użyty do wytwarzania wyrobów, z wyjątkiem stopu stosowanego do wytwarzania drutu rdzeniowego, powinien być jednorodny, czyli w każdym miejscu, zarówno na powierzchni, jak i wewnątrz, powinien wykazywać jednakową zawartość metalu szlachetnego.

§ 6. 1. Do łączenia elementów wyrobów złotych o próbie:

- 1) niższej niż 0,750 — powinno być stosowane lutowie o próbie co najmniej równej próbie wyrobu;
- 2) wyższej niż 0,750 — powinno być stosowane lutowie o próbie nie niższej niż 0,750.

2. Do łączenia elementów wyrobów:

- 1) platynowych powinno być stosowane lutowie, w którym minimalna łączna zawartość metali szlachetnych wynosi 0,800;
- 2) palladowych powinno być stosowane lutowie, w którym minimalna łączna zawartość metali szlachetnych wynosi 0,700;

3) srebrnych powinno być stosowane lutowie, którego minimalna próba wynosi 0,550.

3. Do łączenia elementów wyrobów łańcuszkowych złotych i srebrnych produkowanych maszynowo może być stosowane lutowie niezawierające metali szlachetnych, pod warunkiem że nie obniża to próby wyrobu.

4. Lutowie nie może być wykorzystywane do wzmacniania, obciążania, wypełniania lub dekoracji wyrobów.

§ 7. 1. Wyroby powinny być zgłaszane do badania i cechowania po wykonaniu podstawowych procesów produkcyjnych nadających im ostateczny kształt, aby umieszczone na nich cechy probiercze i znaki imienne wytwórców nie uległy zniekształceniu lub zatarciu podczas obróbki końcowej.

2. Wyroby o cechowaniu, poddane przeróbkom lub uzupełnieniom, na wniosek właściciela wyrobu mogą być zgłoszone przez wytwórcę dokonującego przeróbki lub uzupełnienia, do ponownego badania i cechowania.

3. Wyroby o cechowaniu, na których cechy probiercze zostały uszkodzone przy naprawie lub obróbce końcowej, powinny być zgłoszone do ponownego badania i cechowania przez dokonującego naprawy lub obróbki.

4. Wyroby nowo wytworzone mogą być zgłaszane bez kamieni.

5. Wyroby zgłaszane do badania i cechowania powinny być oczyszczone, posegregowane i niesplątane.

§ 8. Na wyrobie powinno być przewidziane miejsce do umieszczenia cech probierczych.

§ 9. 1. Wyroby powinny być zgłoszone do badania i cechowania ze wszystkimi częściami składowymi.

2. Wyroby niekompletne lub uszkodzone nie mogą być cechowane.

3. Wyroby, o których mowa w ust. 2, zwracane są zgłaszającemu wraz z opisem zawierającym dodatkowo informacje o brakujących elementach lub uszkodzeniach.

§ 10. 1. W skład wyrobów nie powinny wchodzić części wykonane z metali nieszlachetnych, z wyjątkiem:

- 1) elementów wyrobów, w których użycie metalu nieszlachetnego jest niezbędne ze względów technicznych lub konieczne dla nadania pożądanej wytrzymałości i sprężystości częściom składowym wyrobów;
- 2) elementów dekoracyjnych pod warunkiem, że użyty do dekoracji metal różni się barwą od metalu szlachetnego, z którego wykonano wyrób.

2. Części wykonane z metali nieszlachetnych powinny być oznaczone znakiem „met” albo „metal” przez wytwórcę lub organ administracji probierczej.

3. Jeżeli względy techniczne nie pozwalają na oznaczenie, o którym mowa w ust. 2, wyroby posiadające części z metalu nieszlachetnego nie mogą być cechowane.

4. Zegarki zawierające części mechaniczne, wykonane z metalu nieszlachetnego, i wyroby z elementami sprężynującymi oraz zapięciami magnetycznymi wykonanymi z metalu nieszlachetnego podlegają odcchowaniu bez konieczności spełniania wymagań, o których mowa w ust. 2.

§ 11. 1. Badanie i oznaczenie wyrobu cechą probierczą następuje na podstawie zgłoszenia dokonane go w szczególności przez wytwórcę, importera albo ich upoważnionego przedstawiciela.

2. Badanie i oznaczenie wyrobu cechą probierczą może nastąpić na wniosek osoby fizycznej.

§ 12. 1. Zgłoszenie wyrobu do badania i oznaczenia cechą probierczą następuje ustnie do komputerowego rejestru zgłoszeń.

2. Zgłoszenie wyrobu do badania i oznaczenia cechami probierczymi może nastąpić na podstawie karty identyfikacyjnej wydawanej wytwórcom i importerom przez urzędy probiercze, w których podczas przyjmowania wyrobów i ich wydawania stosuje się kody kreskowe.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno obejmować w szczególności:

- 1) imię i nazwisko zgłaszającego lub nazwę firmy;
- 2) adres zgłaszającego lub firmy;
- 3) numer PESEL lub numer paszportu zgłaszającego albo nadane w okręgowych urzędach probierczych numery ewidencyjne znaków imiennych lub importerów;
- 4) liczbę, masę i asortyment zgłaszanych wyrobów;
- 5) opis ewentualnych uszkodzeń wyrobów.

4. W rejestrze zgłoszeń wpisuje się dane, o których mowa w ust. 3, które powinny być potwierdzone własnoręcznym podpisem wnioskodawcy na wydruku z rejestru.

5. Podmioty, o których mowa w § 11 ust. 1, powinny dodatkowo podać deklarowaną próbę wyrobu oraz zalecenia co do postępowania z wyrobami podczas badania i cechowania.

6. Upoważniony przedstawiciel wytwórcy albo importera powinien dołączyć do zgłoszenia upoważnienie do reprezentowania go w sprawie związanej z cechowaniem wyrobu.

§ 13. 1. Pisemne potwierdzenie przyjętego zgłoszenia wyrobu, zawierające nadany kolejny numer i stwierdzenie daty wpływu, wydawane jest zgłaszającemu po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość oraz po uiszczeniu opłaty probierczej.

2. Odbiór wyrobu następuje na podstawie pisemnego potwierdzenia, o którym mowa w ust. 1, oraz po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość.

§ 14. W przypadku awarii systemu komputerowego oraz przy zgłaszaniu wyrobów do badania i cechowania poza stałymi siedzibami organów administracji probierczej, zgłoszenia dokonuje się na formularzu wydanym przez obwodowy urząd probierczy, w dwóch egzemplarzach.

§ 15. 1. Terminy zgłaszania większych partii wyrobów powinny być uzgodnione z naczelnikiem obwodowego urzędu probierczego lub jego zastępcą.

2. Termin odbioru wyrobów powinien być ustalony w porozumieniu ze zgłaszającym podczas przyjmowania wyrobów.

Rozdział 4

Metody badania wyrobów

§ 16. 1. Do badania wyrobów stosuje się:

- 1) metody analityczne:
 - a) metodę kupelacji — dla stopów złota,
 - b) metodę wagową — dla stopów platyny i palladu,
 - c) metodę potencjometryczną, metodę Volharda i metodę Gay Lussaca — dla stopów srebra;
- 2) metodę przybliżoną na kamieniu probierczym.

2. Pomocniczo przy przeprowadzaniu badania może być stosowana metoda fluorescencji rentgenowskiej oraz pomiar gęstości.

3. Metod, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie stosuje się do badania wyrobów poza stałymi siedzibami organów administracji probierczej.

§ 17. 1. Wyroby nowo wytworzone badane są metodami analitycznymi.

2. Wyroby pojedyncze używane badane są metodą przybliżoną na kamieniu probierczym.

3. W razie trudności w określeniu próby wyrobu pojedynczego używanego metodą przybliżoną na kamieniu probierczym wyrób bada się, za zgodą zgłaszającego, jedną z metod analitycznych.

4. Naczelnicy obwodowych urzędów probierczych lub osoby kierujące czynnościami probierczymi wykonywanymi poza stałymi siedzibami urzędów mogą wyrazić zgodę na określenie zawartości metali szlachetnych w wyrobach, o których mowa w ust. 1, metodą przybliżoną na kamieniu probierczym, jeżeli wyroby te wykonane są ze stopów, odpowiadających wzorcom stosowanym w urzędach probierczych.

§ 18. 1. W przypadku wyrobów, o których mowa w § 17 ust. 1, pobierane są ze zgłoszonej partii wyrobów próbki metalu szlachetnego, niezbędne do wykonania analiz i reprezentatywne dla stopu, z którego wykonana jest dana partia wyrobów.

2. Liczba pobranych próbek uzależniona jest od liczby, masy i rodzaju stopów, z których wykonana jest zgłaszana partia wyrobów.

3. W przypadku dołączenia do partii nowych wyrobów próbek stopu, z których wykonano wyroby, można poddać analizie te próbki bez potrzeby niszczenia gotowych wyrobów po wykazaniu metodą przybliżoną na kamieniu probierczym lub innymi metodami pomocniczymi, że próbka pochodzi z tego samego stopu.

§ 19. 1. W przypadku badania wyrobów ze złota lub platyny metodą analityczną zgłaszający, za pokwitowaniem, otrzymuje pozostałość metalu szlachetnego z analizy i niewykorzystaną część wyrobu.

2. W przypadku badania wyrobów ze srebra i paladalu metodą analityczną zgłaszający, za pokwitowaniem, otrzymuje zwrot niewykorzystanej części wyrobu.

Rozdział 5

Metody cechowania wyrobów oraz sposób postępowania z wyrobami nieodpowiadającymi najniższej dopuszczonej próbie i graficzne postacie cech probierczych

§ 20. 1. Cecha probiercza jest znakiem urzędowym, potwierdzającym wykonanie przez urząd probierczy badań określających zawartość metalu szlachetnego w wyrobie, informującym o wynikach tych badań.

2. Ustala się następujące rodzaje cech probierczych:

- 1) podstawową;
- 2) dodatkową;
- 3) pomocniczą;
- 4) główną.

§ 21. 1. Cecha probiercza podstawowa wskazuje rodzaj metalu szlachetnego i jego próbę, przy czym cechy podstawowe dla wyrobów ze stopu złota wskazują próbę cyframi:

- 1) 1 — dla próby 0,960;
- 2) 2 — dla próby 0,750;
- 3) 3 — dla próby 0,585;
- 4) 4 — dla próby 0,500;
- 5) 5 — dla próby 0,375;
- 6) 6 — dla próby 0,333.

2. Dla każdego rodzaju i każdej próby metalu szlachetnego stosowane są odrębne cechy podstawowe.

§ 22. 1. Cecha probiercza dodatkowa określa rodzaj metalu szlachetnego.

2. Cechę probierczą dodatkową łącznie z cechą podstawową stosuje się do uzupełniającego oznaczenia wyrobów z metali szlachetnych, gdy:

- 1) wyrób składa się z kilku połączonych ze sobą części z tego samego metalu szlachetnego — obecność cechy dodatkowej informuje o tym, że wszystkie elementy wyrobu odpowiadają umieszczonej próbie albo

2) w skład wyrobu wchodzi części wykonane z innych metali szlachetnych niż część zasadnicza wyrobu — obecność cechy dodatkowej wskazuje rodzaj metalu szlachetnego części niezasadniczej, przy czym próba tego metalu nie może być niższa niż określona zgodnie z § 4 ust.1 pkt 1.

§ 23. 1. Cechę probierczą pomocniczą stosuje się do potwierdzenia ważności krajowych cech probierczych umieszczonych zgodnie z przepisami obowiązującymi w czasie, gdy wyroby oznaczano.

2. Cecha pomocnicza umieszczana jest na wyrobie obok cechy podstawowej albo cechy dodatkowej.

3. Dla wszystkich metali szlachetnych stosuje się jeden rodzaj cechy pomocniczej.

§ 24. 1. Jeżeli powtórne badanie wyrobu oznaczonego krajowymi cechami probierczymi albo zagranicznymi cechami lub oznaczeniami probierczymi wykaże inną zawartość metalu szlachetnego, niż wynika to z umieszczonych na wyrobie cech, nie stosuje się cechy pomocniczej.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, należy skasować znajdujące się na wyrobie cechy probiercze lub oznaczenia kasownikiem urzędowym, zwanym dalej „kasownikiem”, i oznaczyć go ponownie, zgodnie z wynikiem badania.

3. Kasownik powinien być wykonany jak znak składający się z liter „XX” albo litery „X”, którego wizerunek jest wykonany liniowo.

4. Cechy probiercze na wyrobach, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy, nie mogą być kasowane.

§ 25. Zgłaszający powinien być poinformowany o możliwości skasowania cech lub oznaczeń probierczych.

§ 26. 1. Cecha probiercza główna stosowana jest do oznaczania przedmiotów wymienionych w art. 8 ust. 1 pkt 6 ustawy.

2. Dla wszystkich metali szlachetnych stosuje się jeden rodzaj cechy głównej.

3. Cecha główna jest stosowana łącznie z cechą dodatkową.

4. Zawartość metalu szlachetnego w przedmiotach, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 6 ustawy, powinna być oznaczona liczbowo, w częściach tysięcznych.

5. Na przedmiotach, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 6 ustawy, powinny być dodatkowo umieszczone oznaczenia określające dzień, miesiąc oraz rok badania i numer zgłoszenia.

6. Oznaczenia, o których mowa w ust. 4—5, umieszczane są przy pomocy znaków zawierających cyfry od 0 do 9.

7. Cechy probiercze i oznaczenia powinny być umieszczone na zbadanym przedmiocie w następującej kolejności:

- 1) dzień, miesiąc i rok badania;
- 2) numer zgłoszenia;
- 3) cecha dodatkowa;
- 4) dokładna zawartość metalu szlachetnego;
- 5) cecha główna.

8. Oznaczenia powinny być umieszczone w jednym lub w dwóch wierszach.

9. W przypadkach uzasadnionych względami technicznymi urząd probierczy może ograniczyć liczbę znaków do oznaczeń określonych w ust. 7 pkt 3—5, umieszczonych w jednym wierszu.

10. Niezależnie od umieszczania cech i oznaczeń zgłaszającemu może być wydany opis.

§ 27. Jeżeli badanie wyrobu zgłoszonego do urzędu probierczego wykaże zawartość metalu szlachetnego wyższą od najniższej dopuszczonej próby, lecz niezgodną z próbą deklarowaną przez zgłaszającego ani z żadną z prób ustalonych zgodnie z § 4:

- 1) oznacza się ten wyrób cechą odpowiadającą kolejnej niższej próbie oraz
- 2) wydaje się opis, w którym należy podać próbę zgodnie z wynikiem badania.

§ 28. 1. Każda część składowa wyrobu powinna odpowiadać jednej z prób, o których mowa w § 4.

2. Wyrób zgłoszony do badania i cechowania składający się z części odpowiadających różnym próbom tego samego metalu szlachetnego oznaczany jest cechą odpowiadającą najniższej stwierdzonej próbie.

3. Jeżeli pojedyncze, nadające się do wymiany elementy wyrobu, w szczególności lutowie, zapieczętowanie, wykazują niższą próbę niż część zasadnicza wyrobu lub są wykonane z metalu nieszlachetnego, a wymiana tych elementów pozwoli na ocechowanie wyrobu próbą zgodną z wynikiem badania części zasadniczej, organ administracji probierczej może zgłaszającemu zwrócić wyrób wraz z opisem.

4. Po dokonaniu wymiany elementów, o których mowa w ust. 3, wyrób może być ocechowany.

§ 29. 1. Jeżeli zawartość metalu szlachetnego w wyrobach zgłaszanych do urzędów probierczych w celu badania i cechowania jest niższa od najniższej próby przewidzianej dla danego metalu i kategorii wyrobów, są one zwracane zgłaszającemu po oznaczeniu ich znakiem „MET” i skasowaniu kasownikiem cech probierczych, jeżeli wyroby te zostały wcześniej ocechowane.

2. Wizerunek znaku „MET” powinien być wykonany liniowo w prostokątnym obramowaniu z zaokrąglonymi narożnikami.

3. W przypadku wyrobów platynowych o próbie wyższej niż 0,800 oraz wyrobów, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy, zgłaszającemu wydaje się świadectwo badania.

§ 30. 1. Jeżeli względy techniczne nie pozwalają na bezpośrednie ocechowanie wyrobu albo gdy zachodzi obawa uszkodzenia go, cechy można umieścić na plombie połączonej z wyrobem w sposób uniemożliwiający odłączenie jej od wyrobu bez naruszenia cech.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, należy wydać zgłaszającemu wyrób z opisem, przy czym informacja o masie wyrobu nie powinna uwzględniać masy plomby.

§ 31. Opis wizerunków oraz graficzne postacie cech probierczych określa załącznik do rozporządzenia.

§ 32. 1. Cechy probiercze określone w załączniku do rozporządzenia powinny być wykonane:

- 1) typy 1, 2, 3, 4, 5, 6, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 24 i 25 — z wizerunkiem wypukłym;
- 2) typy 18, 19, 20, 21, 22, 23 — z wizerunkiem liniowym;
- 3) typy 7, 8, 9 i 10 — z wizerunkiem wypukłym i liniowym.

2. Typy cech wykonane z wizerunkiem liniowym, o których mowa w ust. 1 pkt 3, oznacza się literą „L” umieszczoną obok liczby określającej numer typu dla odróżnienia od cech tego samego typu wykonanych z wizerunkiem wypukłym.

3. Cechowania wyrobów z metali szlachetnych dokonuje się znacznikami probierczymi wykonanymi jako negatywy cech probierczych.

Rozdział 6

Przypadki wydawania świadectw badania

§ 33. Świadectwa badania mogą być wydane w przypadkach:

- 1) wyrobów zawierających części z metali nieszlachetnych, jeżeli względy techniczne nie pozwalają na umieszczenie na nich znaku „met” albo „metal”;
- 2) wyrobów, w których zawartość metalu szlachetnego jest wyższa od najniższej dopuszczalnej próby, lecz niezgodna z próbą deklarowaną przez zgłaszającego ani żadną z prób ustalonych zgodnie z § 4, jeżeli umieszczenie cech probierczych obniży wartość artystyczną wyrobu;
- 3) wyrobów, których nie można ocechować bez uszkodzenia lub w których brak miejsca na umieszczenie cechy probierczej, a których nie można ocechować na plombie;
- 4) wyrobów, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy, jeżeli ocechowanie może spowodować ich uszkodzenie.

§ 34. 1. Świadectwo badania powinno zawierać:

- 1) oznaczenie organu wydającego świadectwo, wraz z jego pieczęcią;

- 2) datę wydania świadectwa;
- 3) datę zgłoszenia wyrobu;
- 4) nazwę wyrobu;
- 5) masę wyrobu;
- 6) opis znajdujących się na wyrobie oznaczeń;
- 7) opis cech charakterystycznych wyrobu;
- 8) nazwę zastosowanej metody badania;
- 9) wyniki badań;
- 10) rodzaj metalu i próbę, której odpowiada wyrób;
- 11) podpis osoby upoważnionej do wydania świadectwa;
- 12) inne informacje, których podanie urząd probierczy uzna za wskazane.

2. Jeżeli świadectwo badania wydawane jest dla większej partii jednakowych lub podobnych wyrobów, należy podać liczbę sztuk i masę łączną tych wyrobów.

3. Do świadectwa badania można dołączyć wykonaną w urzędzie probierczym fotografię wyrobu lub przedmiotu.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 35. Wyroby zbadane i ocechowane krajowymi cechami probierczymi, stosowanymi przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, nie wymagają ponownego badania i cechowania przed wprowadzeniem do obrotu, jeżeli cechy te nie uległy zniszczeniu lub zatarciu.

§ 36. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej:
w z. J. Piechota

Załącznik do rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 8 kwietnia 2004 r. (poz. 715)

OPIS WIZERUNKÓW ORAZ GRAFICZNE POSTACIE CECH PROBIERCZYCH

1. Do cechowania wyrobów platynowych stosuje się:

- 1) cechę podstawową, której wizerunek wyobraża głowę konia zwróconą w lewo, w obramowaniu prostokątnym ze ściętymi narożami lewego i dolnym prawego boku; z lewej strony rysunku głowy konia znajduje się oznaczenie danego urzędu probierczego, a nad tym oznaczeniem próba platyny wyrażona w częściach tysięcznych — 950 (cecha typ 1);
- 2) cechę dodatkową, której wizerunek wyobraża głowę konia, jak pod literą a), w obramowaniu trójkąta równobocznego, ze ściętymi wierzchołkami (cecha typ 2).

2. Do cechowania wyrobów palladowych stosuje się:

- 1) cechę podstawową, której wizerunek wyobraża głowę wyżła zwróconą w lewo, w obramowaniu prostokątnym; z lewej strony rysunku głowy znajduje się oznaczenie danego urzędu probierczego, a nad tym oznaczeniem próba palladu wyrażona w częściach tysięcznych: 850; 500 (cechy typ 3, 4);
- 2) cechę dodatkową, której wizerunek wyobraża głowę wyżła, jak pod literą a), w obramowaniu kwadratowym ze ściętymi narożami (cecha typ 5).

3. Do cechowania wyrobów złotych stosuje się:

- 1) cechę podstawową, której wizerunek wyobraża głowę rycerza z twarzą zwróconą w lewo, w obramowaniu sześciokątnym; z lewej strony rysunku głowy znajduje się oznaczenie danego urzędu probierczego, a z prawej strony rysunku głowy — cyfry: 1, 2, 3, 4, 5, 6 odpowiadające próbom złota: 960, 750, 585, 500, 375, 333 (cechy typ 6, 7, 8, 9, 10, 11);
- 2) cechę dodatkową, której wizerunek wyobraża głowę rycerza zwróconą w lewo, w obramowaniu równobocznego sześciokąta (cecha typ 12).

4. Do cechowania wyrobów srebrnych stosuje się:

- 1) cechę podstawową, której wizerunek wyobraża głowę kobiety w chustce, z twarzą zwróconą w prawo, w obramowaniu prostokątnym z zaokrąglonymi narożami z prawej strony; z lewej strony rysunku głowy znajduje się oznaczenie danego urzędu probierczego, a pod tym oznaczeniem próba srebra wyrażona w częściach tysięcznych: 925; 875; 830; 800 (cechy typ 13, 14, 15, 16);
- 2) cechę dodatkową, której wizerunek wyobraża głowę kobiety w chustce, z twarzą zwróconą w prawo, w obramowaniu w kształcie koła (cecha typ 17).

5. Do cechowania materiałów dentystycznych stosuje się:

- 1) cechę podstawową dla materiałów platynowych, której wizerunek wyobraża czaszę z wężem w obramowaniu w kształcie rozety czteroramiennej; z lewej strony rysunku czaszy znajduje się oznaczenie danego urzędu probierczego, z prawej symbol platyny Pt, a pod czaszą próba platyny wyrażona w częściach tysięcznych — 950 (cecha typ 18);
- 2) cechę podstawową dla materiałów złotych według wzoru określonego w pkt 1, ze zmianą symbolu platyny Pt na symbol złota Au i oznaczeniem próby w częściach tysięcznych: 916 — dla złota barwnego, 833 i 750 — dla złota barwnego, białego i lutowia (cechy typ 19, 20, 21);
- 3) cechę podstawową stosuje się dla materiałów srebrno-palladowych i srebrno-złoto-palladowych, której wizerunek wyobraża głowę orła zwróconą w lewo w obramowaniu prostokątnym z zaokrąglonymi narożnikami; z prawej strony głowy orła znajduje się oznaczenie danego urzędu probierczego, a nad głową orła, wyrażone w częściach tysięcznych: próba palladu 333 — dla materiałów srebrno-palladowych oraz próba palladu i złota 302 — dla materiałów srebrno-złoto-palladowych (cechy typ 22, 23).

6. Do oznaczania wyrobów z metali szlachetnych poprzednio ocechowanych stosuje się cechę pomocniczą, której wizerunek wyobraża głowę sowy w obramowaniu w kształcie tarczy; u dołu znajduje się oznaczenie danego urzędu probierczego (cecha typ 24).

7. Do oznaczania przedmiotów platynowych, palladowych, złotych i srebrnych, wymienionych w art. 8 ust.1 pkt 6 ustawy, stosuje się cechę główną, której wizerunek wyobraża godło Rzeczypospolitej Polskiej w obramowaniu w kształcie koła; pod godłem znajdują się początkowe litery oznaczające dany urząd probierczy (cecha typ 25).

8. Oznaczenie urzędów probierczych określają następujące litery:

- 1) A — Białystok;
- 2) B — Bydgoszcz;
- 3) G — Gdańsk;
- 4) V — Wrocław;
- 5) K — Kraków;
- 6) Ł — Łódź;
- 7) P — Poznań;
- 8) W — Warszawa;
- 9) H — Chorzów;
- 10) Z — Częstochowa.

9. Graficzne postacie cech probierczych.

1) Dla wyrobów platynowych

Typ 1

Cecha podstawowa dla próby 0,950

Typ 2

Cecha dodatkowa dla platyny

2) Dla wyrobów palladowych

Typ 3

Cecha podstawowa dla próby 0,850

Typ 4

Cecha podstawowa dla próby 0,500

Typ 5

Cecha dodatkowa dla palladu

3) Dla wyrobów złotych

Typ 6

Cecha podstawowa dla próby 0,960

Typ 7

Cecha podstawowa dla próby 0,750

Typ 8

Cecha podstawowa dla próby 0,585

Typ 9

Cecha podstawowa dla próby 0,500

Typ 10

Cecha podstawowa dla próby 0,375

Typ 11

Cecha podstawowa dla próby 0,333

Typ 12

Cecha dodatkowa dla złota

4) Dla wyrobów srebrnych

Typ 13

Cecha podstawowa dla próby 0,925

Typ 14

Cecha podstawowa dla próby 0,875

Typ 15

Cecha podstawowa dla próby 0,830

Typ 16

Cecha podstawowa dla próby 0,800

Typ 17

Cecha dodatkowa dla srebra

5) Dla materiałów dentystycznych

Typ 18

Cecha podstawowa dla platyny próby 0,950

Typ 19

Cecha podstawowa dla złota próby 0,916

Typ 20

Cecha podstawowa dla złota próby 0,833

Typ 21

Cecha podstawowa dla złota próby 0,750

Typ 22

Cecha podstawowa dla palladu próby 0,333

Typ 23

Cecha podstawowa dla złota i palladu próby 0,302

6) Pozostałe cechy

Typ 24

Cecha pomocnicza

Typ 25

Cecha główna

Uwaga: Litery występujące w cechach określają urzędy probiercze: A — Białystok, B — Bydgoszcz, G — Gdańsk, H — Chorzów, K — Kraków, Ł — Łódź, P — Poznań, W — Warszawa, V — Wrocław, Z — Częstochowa